

EGY ÉJSZAKA PRÁGÁBAN

„Ezen a helyen semmi sem végtelen, csak Jameson és én...”

MÁSNAP REGGEL

Nem aggódtam érte. Jameson Winchester Hawthorne-ért aggódni körülbelül annyi értelme lett volna, mint a széllel perlekedni, nekem meg volt annyi eszem, hogy meg se próbáljak kiabálni egy hurrikánnal vagy félteni a reménytelen vállalkozások, túl nagy kockázatok és a szakadékok szélén egyensúlyozás szerelmét.

Jameson amúgy is mindig a talpára esett.

– Avery? – Oren csak udvariasságból hívta fel magára a figyelmemet, hiszen enélkül is tudtam, hogy a biztonsági főnököm mindig a közelemben van. – Hamarosan hajnalodik. Ha szeretné, felderítő küldetésre indíthatom a csapatomat, és...

– Nem kell – közöltem halkan, mert egyértelműen az volt az érzésem, Jameson nem szeretné, ha a keresésére indulnék. Ez most nem a szokásos bújócskánk vagy fogócskánk volt.

Az ösztöneim kétségbevonhatatlanul azt súgták, hogy ez... valami más.

– Már tizennégy óra telt el azóta. – Oren hangja a katonák nyugalmát tükrözte: fegyelmezett volt, tényszerű, de olyan emberé, aki mindig felkészül a legrosszabb eshetőségre is. – Minden előjel nélkül tűnt el. Nyomtalanul. És egy szempillantás alatt. Kénytelenek vagyunk idegenkezűséggel is számolni.

Orennek munkaköri kötelessége volt mindig a legrosszabbra gyanakodni. Én a Hawthorne-örökös nő voltam, Jameson pedig egy Hawthorne. A figyelem középpontjában álltunk, akár tetszik, akár nem, és ez néha veszélyekkel járt. A lelkem mélyén azonban még most is azt éreztem, amit már Jameson eltűnésének pillanatában: erre számítanom kellett volna.

A harmadik legfiatalabb Hawthorne-t ugyanis már napok óta egyre erősebben feszítette valami zabolázhatatlan energia, valami ellenállhatatlan izgatottság. *Egy titok*. Prágába érkezésem óta szerzett emlékek képei villantak előttem gyors egymásutánban.

A toronycsúcs.

A tőr.

Az óra.

A kulcs.

Mit művelsz, Hawthorne? Egy titkot rejtegetsz. Mi lehet az?

– Várjon még egy órát! – kértem Orent. – Ha addig nem ér vissza, ki-küldheti az embereit.

Miután meggyőződtem róla, hogy az alkalomadtán az életemben apaszerepet betöltő testőröm nem száll vitába velem, kísértálmam a hotel luxusszobájának – a királyi lakosztálynak – a szalonjába. Leültem a vörös és fekete bársonyszékbe a fallal szemben, ami igazából nem is fal volt, és gondolatban századjára, elejétől a végéig átrágtam magam ezen a rejtvényen.

Hol vagy, Jameson? Mit nem vettem észre?

A szemem megakadt a fal alaposan elrejtett részén. A *rejtekhajton*. Az átjáró puszta léte arra emlékeztetett, hogy ez a szálló Jameson néhai nagyapja,

Tobias Hawthorne tulajdona volt, a királyi lakosztályt pedig a rejtélyekért és rejtvényekért élő-haló milliárdos részletes tervei alapján építették.

„Titok titok hátán – jutott eszembe –, egyik rejtvény a másik után.” Jameson ezt még a legelején mondta nekem, amikor a gyászával küzdött, és nyughatatlanul hajkurászta mindig a következő rejtélyt és a következő izgalmat. Amikor még eltökélten vallotta, hogy őt nem érdekli senki és semmi.

Amikor részben önsanyargatásból vállalt kockázatot.

A falat bámulva arról győzködtem magam, hogy az akkori Jameson nem ugyanaz a fiú, aki tegnap kisimította az arcomból a hajam, és glóriába terítette ki a párnán a fejem körül.

Az én Jamesonom kockáztat ugyan, de mindig hazajön.

Tudom, hogy nem kell aggódnom érte. És mégis...

Szugeráltam a rejtekajtót, hogy kinyíljon, és felfedje őt maga mögött. És nem sokkal azelőtt, hogy letelt volna az egy óra, végre – *végre!* – így is történt. Ott állt ő. *Jameson Winchester Hawthorne.*

Kilépett a fénybe, és az első, amit megláttam, a vér volt.

1. FEJEZET

HÁROM NAPPAL KORÁBBAN

A képeslap, amit a kezemben tartottam, pontosan tükrözte a magánrepülő ablakából szemem elé táruló látványt. *A hajnali Prága*. Az aranykődös égbolt alatt kirajzolódó látkép több évszázadnyi történelmet rejtett, a város felett sötét, szürkéslila felhők kavarogtak.

Jameson küldte nekem a képeslapot, ahogyan a nagybátyja küldött valaha képeslapokat az anyámnak. Ez a párhuzam juttatta eszembe, vajon mit szólna most anya, ha látna a magángépen, a repülőút alatt áttanulmányozandó, vastag iratcsomóval magam előtt. Néha még nekem is eláll a lélegzetem, amikor az ehhez hasonló pillanatok szökőárként rám zúduló valóságával szembesülök.

A hajnali Prága. Anyámmal gyakran ábrándoztunk arról, hogy egyszer majd beutazzuk a világot. Ez volt az egyetlen álom, amit a halála után hajlandó voltam megőrizni, de tizenöt, tizenhat és tizenhét évesen néhány pillanatnál tovább akkor sem engedtem magam erről képzelődni. Soha nem hagytam, hogy túlságosan vágyjak erre... vagy bármi másra.

Most viszont? Ujjam hegyével végigsimítottam a képeslap élén. Most már az egész világot akartam. *A mindent.* És nem is állt semmi az utamban.

– Egyszer majd hozzászoksz – jegyezte meg *az én* magánrepülőgépemen velem szemben ülő nő, miközben letette közénk az asztalra a három magazint, amit lapozgatott. Mindegyik borítóján az én arcom virított.

– Nem – közöltem határozottan Alisával. – Nem fogok hozzászokni.

Nem tudtam, mi áll a képem alatt a magazinokon. Még azt sem sikerült kitalálnom, milyen nyelven írták.

– Új nevet találtak ki neked. Úgy hívnak: Szent Avery. – Kérdőn felvonta a szemöldökét. – Kitalálsz, Jamesont hogyan emlegetik?

Alisa Ortega az ügyvédem volt, és egyben az alapítványé is, de egyáltalán nem csak jogi tanácsokban számíthattam a segítségére. Ha valamit el kellett intézni, Alisa elintézte. Mostanra egyértelműen kialakultak a szerepeink: én voltam a tinimilliárdos, a játékonyskodó örökös, ő pedig a tüzeket oltotta.

Jameson pedig lobogott.

– Találd ki, mit írnak Jamesonról! – ismételte meg a kérdést, miközben a gép leszálláshoz készülődött.

Pontosan tudtam, mire célozgat, de ahogy én nem voltam szent, úgy Jameson sem volt kísértő ördög. Ugyanazon érme két oldala voltunk.

– Biztatják, hogy ne hagyja abba? – kérdeztem halálkomoly arccal.

Alisa összevonta tökéletesen formált szemöldökét.

– Ja, nem – folytattam blazírtan –, arra én biztatom.

Fújt egyet.

– Nem, nem ezt írják.

A Hawthorne-okéra kísértetiesen hasonlító vigyorral az arcomon fordultam az ablak felé. A távolban még mindig láttam az aranyló lilásszürke égbe vesző tornyokat.

– Te is tudod, hogy nem vagyok Szent Avery – jelentettem ki.

Az örökségemből éppen eleget megtartottam ahhoz, hogy a szemmel látható részét sem lennék képes elkölteni egész életemben. Szó szerint. Az embereknek mégis csak az tűnt fel, amit elosztogatok. Egyesek az erkölcs mintaképének tartanak, mások pedig ostobábbnak egy zsák kőnél.

– Az lehet, hogy nem vagy szent – válaszolta Alisa –, de legalább diszkrét vagy.

– Jameson pedig... nem az – fejeztem be a gondolatot.

Nem tudom, feltűnt-e neki, hogy már a név kimondásától felfelé konyult a szám, mindenesetre nem tett rá megjegyzést.

– Jameson egy Hawthorne. Ők a diszkrét szónak a jelentését sem ismerik. – Az ügyvédemnek bőven volt tapasztalata a családdal. – Az alapítvány felívelőben van, most nagyon nem hiányzik egy újabb botrány. Szóval üzenem Jamesonnak, hogy nincs kiskutya, nincs betörés, nincs háztető, és nincs fogadás. És ne hagyd, hogy megigyon bármit, ami világit! Azonnal hívj fel, ha csak említés szintjén előkerül a bőrnadrág. És ne feledd, hogy...

– Már nem vagyok Hamupipőke – fejeztem be helyette a mondatot. – Én írom a saját történetemet.

Tizenhét évesen a feje tetejére állt a világom. Én voltam a szerencsés kislány, akit egy különc milliárdos szeszélye kiemelt a nyomorból és ismeretlenségből. Most viszont már én voltam a különc milliárdos.

Önálló szereplő lettem, és rajtam csüngött a világ szeme.

Szent Avery. Erre csak a fejemet csóváltam. Aki ezt a becenevet kitalálta, nem jött még rá, hogy a játékokat és az izgalomkeresést illetően Jameson és köztem az egyetlen különbség az, hogy én nem bukom le.

Néhány percet kellett csupán várunk, hogy kiszállhassunk a gépből. Először a testőrségem, aztán Alisa, végül én. Abban a pillanatban, amint leléptem a talajra, azonnal kaptam is egy üzenetet Jamesontól. Erős a gyanúm, hogy az időzítés nem volt véletlen.

Ő nem sok mindent bír a véletlenre.

Ámulat és lelkesedés töltött el, miután elolvastam a levelet, ugyanaz az érzés, mint amikor kinéztem a repülő ablakán, és megpillantottam az ősi várost. Mosoly ült az arcomra.

Két mondat.

Több nem is kellett Jameson Hawthorne-nak ahhoz, hogy a szívem egy kicsit erősebben és egy picit gyorsabban verjen.

„Üdv a száz torony városában, Örökösnök! Van kedved bújócskázni?”

2. FEJEZET

A mi változatunkban a bújócskának három szabálya volt.

A bujkálónak magánál kellett tartania a mobilját.

Azon működnie kellett a GPS-es helymeghatározásnak.

A keresőnek egy órája van megtalálni a bujkálót.

Az elmúlt hat hónapban Jamesonnal Balin, Kiotóban és Marseille-ben, az olasz Amalfi-parton és Marokkó piacainak labirintusában is játszottunk ilyet. A játékban ezúttal sem a nyomkövetés volt a legnehezebb, a Jameson helyzetét jelző, villogó kék pötty a térképen végig nagyjából egy helyben maradt: a prágai vár mellett.

És pontosan ez jelentette a nehézséget a bújócskában, legalábbis ez volt az én gyenge pontom: hogy ne feledkezzek bele a pillanatba, ne vesszek el a környezet csodálásában – jelen esetben a prágai vár látványában. Azt már a városba érkezésem előtt tudtam, hogy ez a világ egyik legnagyobb kastélya, de tudni más, mint meglátni és megérezni.

Volt abban valami varázslatos, amikor megálltam ennek a hatalmas és ősrégi épületnek az árnyékában, és szörnyen aprónak éreztem magam a hatalmas világ és a benne rejlő végtelen lehetőség mellett. Egy egész per-

cet hagytam magamnak, hogy átéljem mindezt, és befogadjam nemcsak az építmény látképét, hanem a kora reggeli levegő hűvösét és az ébredező utcákon körülöttem sürgölődő emberek jelenlétét is.

Azután munkához láttam.

A GPS szerint Jameson több ponton megfordult, de végig a palotakertben maradt, vagy közvetlenül annak falán kívül. Elindultam a falak mentén, és gyorsan rájöttem, hogy azok valójában nem egy nagy, hanem több egymásból nyíló, kisebb kertet vesznek körül, és ezek mindegyike zárva van, vagy legalábbis a turisták számára nem látogathatók.

Amikor közelebb léptem, az egyik kovácsoltvas kapu mégis feltárult előttem. Mintegy varázsütésre.

Komolyan gondoltam, amit Alisának a repülőgépen mondtam: ezt én soha nem fogom megszokni.

Oren megfelelő távolságból követett, és amikor mindketten beléptünk, a kapu becsukódott mögöttünk.

Ránéztem a gondnokra, aki bezárta. Ő bátorítóan rám mosolygott.

Fogalmam sem volt, hogy Jameson hogyan szervezte ezt meg, de inkább nem is akartam tudni. A testemet már fűtötte a játék izgalma. Elindultam befelé, míg egy szűk és meredek lépcsőhöz nem jutottam. Olyan lépcsőhöz, amiről az ember azt feltételezné, hogy nemcsak felfelé visz, hanem egyszerre vissza is az időben.

A tetejére érve a telefonomra pillantottam, aztán körbenéztem a teraszos kialakítású kertnek ezen a szintjén, majd felfelé a következőn és az afelett lévőn. Ösztönösen számolgatni kezdtem, hány lépcsőfok és hány teraszszint van még felettem.

A GPS-jelet követve letértem a kitaposott ösvényről, és futásnak eredtem. Befordultam egyszer, aztán még egyszer, és amikor a térképen a saját helyzetemet jelző pötty összeolvadt Jameson kék pöttyével, az ő jele eltűnt a képernyőről.

Oké, ha úgy vesszük, négy szabálya volt a bújócskáknak.

Kezdődhetett a becserkészás.

– Megtaláltalak! – rikkantottam.

Volt idő, amikor nem kérkedtem a győzelmemmel, de azóta átvettem a Hawthorne-szokásokat.

– Jól kicentizted, Örökösnő – jegyezte meg Jameson a közöttünk álló fa túloldaláról. Egyáltalán nem láttam ugyan őt, de éreztem a jelenlétét. – Ötvennyolc perc és tizenkilenc másodperc.

– Ami azt jelenti, hogy maradt egy percem és negyvenegy másodpercem – vágtam vissza. Megkerültem a fát, és közvetlenül előtte álltam meg.

– Hogy vetted rá őket, hogy idő előtt kinyissák a kerteket?

Jameson vigyorogva megfordult, és elindult a kerti ösvény felé.

– Az legyen az én titkom.

Három lépéssel az ösvényen termett, leguggolt, és felvett valamit a földről. Még meg sem mutatta a kincset, amit talált, de én máris tudtam, hogy egy érme az.

Végiggörgette az ujjai között.

– Fej vagy írás, Örökösnő?

Kérdőn néztem rá, de szinte tudtam, hogy a pupillám kitágult, hogy a maga teljességében fogadhasson be mindent. Ezek voltunk mi. Jameson és én. A mi közös nyelvünk, a mi játékunk.

Fej vagy írás?

– Azt te rejtetted ott el – mutattam az érmére.

Egész gyűjteményem volt ilyenekből, legalább egy érme mindenhol, ahol valaha megfordultunk. És mindegyikhez emlékek kötődtek.

– Ugyan! – mormolta Jameson. – Mégis miért tennék ilyet?

„Ha fej, én csókollak meg téged – mondta nekem valaha. – Ha írás, te csókolsz meg engem. Akárhogy is, az akkor igazi lesz.”

Kivettem a kezéből az érmét, ő pedig hagyta. Nem mintha amúgy nem jártam volna sikerrel. Alaposan szemügyre vettem a kincset: a pereme bronzból volt, a közepe aranyból, ezt a vár képe díszítette.

A hátoldalán valamilyen arany lény látszott, leginkább oroszlánra hasonlított.

Végiggörgettem az ujjaimon, ahogyan Jameson tette az előbb, egyikről a másikra, aztán a hüvelykujjam és a mutatóujjam közé szorítottam, majd a levegőbe pöccintettem. Elkaptam, és a tenyerembe zártam, végül felnéztem rá.

– Fej.

3. FEJEZET

Negyven perccel később már a tetőn voltunk. *Bocsi, Alisa!*

– Kívánhatnál valamit – jegyeztem meg Jamesonnak. Az ajkam feldagadt, és jólesően sajgott, pont úgy, ahogyan kell. Újra görgetni kezdtem az ujjaimon az érmét, és a vállam felett lepillantottam az alattunk elterülő kertekre. – Bőven akad odalent kút, amibe bedobhatod ezt.

Jameson nem is nézett le. Testét az enyémnek támasztotta, úgy feküdünk a tetőn tökéletes egyensúlyban egymással és a környezetünkkel.

– Abban mi az élvezet? – kérdezte. – Semmi játék, semmi kihívás, csak... puff, tessék, itt van, amire vágytál.

Ez a kívánságoknak és magának az életnek egy rettenetesen hawthorne-os megközelítése volt. Jameson az elit fényben és pompában fürdő világában nőtt fel, és soha semmiben nem szenvedett hiányt. Ő a szülinapján nem gyertyákat fújt el a tortán, hanem kapott tízezer dollárt, hogy befektesse, egy kihívást, amit a következő évben teljesítenie kellett, és választania kellett egy képességet, amit tökélyre fejleszt. Utóbbihoz minden támogatást megkapott, abban nem volt határ, de az év elteltével kifogások sem lehettek.

Már azon voltam, hogy ejtem a témát, ám végül mégiscsak tovább fessegettem, elvégre Jameson szerette, ha nem hagyják nyugodni.

– Nem is tudod, mit kívánj. – A hangsúlyommal jeleztem, hogy ez nem kérdés vagy szemrehányás, csak kihívás.

– Talán tényleg nem. – Ahogy visszanézett rám, az semmi jóval nem kecsegtetett. – De tudnék mondani néhány lenyűgöző játékot, amit meg szeretnék nyerni.

Ez a kijelentés éppen annyira kihívó volt, mint a „fej vagy írás”. Én azonban még húzni akartam az időt. *Csak egy picit, csak néhány pillanatil még.* Elővettem hát a farzsebemből a képeslapot, amit ő küldött nekem. Kissé összegyűrődött és elkopott már.

De valódi volt, ellentétben a legtöbb ember kívánságaival és álmaival.

– Megkaptam a lapot – mondtam. – Nem írtál semmit a hátoldalára.

– Mennyi ideig próbáltál rájönni, van-e láthatatlan tinta rajta?

Tényleg semmi jóval nem kecsegtetett.

Válasz helyett visszakérdeztem.

– Milyen láthatatlan tintát használtál? – Attól, hogy nem sikerült felfednem, még ott lehetett az írás.

Jameson felkönyökölt, és felnézett a prágai várra.

– Mi van, ha csak akartam írni valamit, de végül meggondoltam magam, mert az unalmas, olyat már csinált más? – Fesztelenül, nagyon Jameson Hawthorne-osan megrántotta a vállát.

Egy másik Hawthorne évtizedeken keresztül küldözgetett ilyen képeslapokat az anyámnak. Az ő szerelmük eleve elrendelt, sorsszerű kapcsolat volt, de az is valódi.

Mint a gyűrődések ezen a lapon.

Mint Jameson és én.

– Ilyen alapon semmibe sem érdemes kezdeni. Nincs olyan, amit valaki ne próbált volna már ki.

Jameson pihenőévének a háromnegyede letelt, és én éreztem, ahogy napról napra egyre kevésbé fér a bőrébe. Elég régóta mozogtam már

a Hawthorne-ok között ahhoz, hogy tudjam: a milliárdos Tobias Hawthorne valódi öröksége nem a rám hagyott vagyonában állt, hanem abban, amilyenekké az unokáit formálta. Ezek a nyomok láthatatlanok voltak ugyan, de kitörölhetetlenek.

Jameson Winchester Hawthorne-t *éhessé* tette. Ez a fiú mindent akart, szüksége volt *valamire*, és ahogy az egy Hawthorne-tól várható, ez a valami nem lehetett hétköznapi dolog.

Ahogy Jameson sem lehetett hétköznapi ember.

– Ismerhetnél annyira, Örököső, hogy tudd: a „nincs olyan, amit valaki ne próbált volna már ki” mondatot én kihívásnak veszem. Vagy fogadásnak.

– Csak semmi fogadás! – vigyorogtam vissza rá.

– Szóval beszéltél Aliséval, mi? – vonta fel a szemöldökét. – Szent Avery...?

Jameson legalább kilenc nyelven olvasott. Én legalábbis ennyiről tudtam. És szinte biztos, hogy pontosan értette, mit írnak róla az újságok, milyennek látja őt a világ.

– Ne szólíts így! – parancsoltam rá. – Nem vagyok szent.

Kisimított egy hajtincset az arcomból. Ujja hegye száműzött minden feszültséget az izmokból, amik felett elsiklott a homlokom és a halántékom körül.

– Úgy csinálsz, mintha semmiség lenne, amit az örökségeddel tettél – jegyezte meg. – Mintha a helyedben bárki ezt csinálta volna. De ez nem igaz. Én sem tettem volna, és Grayson sem. Egyikőnk sem. És úgy csinálsz, mintha nem lenne fantasztikus, amit az alapítvánnyal elérsz, vagy ha mégis, az a jó cél miatt van, nem miattad. Pedig amit te csinálsz, Avery, az... valami.

Hawthorne-értelemben vett valami, vagyis minden.

– Nem csak én csinálom – ellenkeztem határozottan. – Mindannyiunk munkája benne van. – Ő és a testvérei is az alapítványnak dolgoztak velem együtt. Bizonyos ügyeknek Jameson volt a szószólója, és többeket ő szervezett be, hogy részt vegyenek a döntéshozatalban.

– Mégis csak neked vannak ma tárgyalásaid.

Méltányosan, stratégiai terv szerint és a hatást szem előtt tartva eladományozni milliárdokat kemény munka. Fel sem merült bennem, hogy erre egyedül képes lennék, viszont nem voltam hajlandó mások véérének és veritékének árán a magasba emelkedni.

Ez az én történetem. És az én esélyem, hogy megváltoztassam a világot.

De most néhány percig még csak mi vagyunk, te meg én.

Megérintettem Jameson állát. Ezen a háztetőn, a bástya aljában, de a világ tetején úgy éreztem, mintha ketten maradtunk volna az egész univerzumban. Mintha Oren nem állt volna őrt alattunk, és Alisa nem várt volna ránk a kapun kívül. Mintha én csak Avery lettem volna, ő pedig csak Jameson, és ez elég is volt számunkra.

– Még van egy órám a tárgyalásig – jegyeztem meg.

Jameson adrenalintól fűtött mosolyára a veszélyes volt a legtalálhatóbb kifejezés.

– Ez esetben ajánlanék neked néhány formás sövényt, Herkules szobrát és egy fehér pávát.

Nem kellett visszanéznem a kertre ahhoz, hogy tudjam, még mindig zárva van. Továbbra is a miénk volt ez a varázslatos, időből kiszakított hely.

– Alisa azt is mondta, hogy most nincs kiskutya sem.

– A páva nem kiskutya – közölte erre angyali ártatlansággal, majd kéreklésként, meghívásként és kihívásként leheletfinoman végigsimított a számon az ajkával.

Igen. Jamesonnak mindig igen volt a válaszom.

A csók az egész testemet lángba borította. Teljesen elvesztem benne, és úgy éreztem, nem egy bástya, hanem valami sokkal monumentálisabb alatt állok. A világ hatalmas volt, mi aprók, ez pedig kettőnk között a mindenség.

– Örökösnő? – Az ajka lefelé vándorolt a nyakamon. – Csak hogy tudd... – Minden porcikámban őt éreztem. Körmöm finoman a tarkójába vágjt. – Én soha... – suttogta rekedten – nem néznék szentnek.

TARTALOM

EGY ÉJSZAKA PRÁGÁBAN	6
VISSZAFELÉ IS UGYANAZ	96
A COWBOY ÉS A GÓT	279
ÖT ALKALOM, AMIKOR XANDER LETEPERT VALAKIT (ÉS EGY, AMIKOR NEM)	322
A VEZEKLÉS ÉJSZAKÁJA	347
7!7K0\$ 731@P0	362
EGYÉB PAZAR KAJÁNSÁG	389